

31993L0022

L 141/27

JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE

11.6.1993

DIRECTIVA 93/22/CEE A CONSILIULUI
din 10 mai 1993
privind serviciile de investiții în domeniul valorilor mobiliare

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolul 57 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei ⁽¹⁾,

în colaborare cu Parlamentul European ⁽²⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ⁽³⁾,

întrucât prezenta directivă constituie un instrument esențial pentru realizarea pieței interne, decisă de Actul Unic European și programată în „Cartea albă” a Comisiei, atât din punctul de vedere al dreptului de stabilire, cât și din cel al libertății de a presta servicii, în domeniul întreprinderilor de investiții;

întrucât întreprinderile care asigură servicii de investiții reglementate de prezenta directivă trebuie să fie autorizate de statele membre de origine în scopul protejării investitorilor și a stabilității sistemului financiar;

întrucât abordarea adoptată constă în a proceda numai la armonizarea esențială, necesară și suficientă pentru a asigura recunoașterea reciprocă a autorizației și a sistemelor de control prudential, făcând astfel posibilă acordarea unei autorizații unice valabile în întreaga Comunitate, precum și aplicarea principiului supravegherii de către statul membru de origine; întrucât, în temeiul recunoașterii reciproce, întreprinderile de investiții autorizate în statele membre de origine pot presta oricare sau toate serviciile reglementate de prezenta directivă pentru care au primit o autorizație valabilă la nivelul întregii Comunități, prin înființarea de sucursale sau în temeiul liberei circulații a serviciilor;

întrucât, în temeiul principiului recunoașterii reciproce și al principiului supravegherii de către statul membru de origine, autoritățile competente din statele membre nu ar trebui să acorde autorizația sau ar trebui să retragă autorizația în cazul în care factori precum conținutul programului de activități, distribuția geografică sau activitățile desfășurate efectiv indică în mod clar faptul că întreprinderea de investiții a optat pentru sistemul juridic dintr-un stat membru în scopul eludării unor standarde mai stricte în vigoare într-un alt stat membru pe teritoriul căruia intenționează să își desfășoare sau își desfășoare cea mai mare parte din activități; întrucât, în sensul prezentei directive, o întreprindere de investiții cu statut de persoană juridică trebuie să fie autorizată în

statul membru pe teritoriul căruia își are sediul social; întrucât o întreprindere de investiții care nu are statut de persoană juridică trebuie să fie autorizată în statul membru pe teritoriul căruia își are sediul central; întrucât, în plus, statele membre trebuie să impună obligația ca sediul central al unei întreprinderi de investiții să se afle întotdeauna pe teritoriul stat membru de origine și ca întreprinderea de investiții să opereze efectiv în acel stat;

întrucât este necesar ca, în scopul protejării investitorilor, să se garanteze în special supravegherea internă a fiecărei întreprinderi prin intermediul unei conduceri bicefale sau, în cazul în care acest lucru nu este impus de prezenta directivă, prin alte mecanisme care asigură un rezultat echivalent;

întrucât, pentru a garanta egalitatea condițiilor de concurență, trebuie să se asigure faptul că întreprinderile de investiții care nu sunt instituții de credit dispun de aceeași libertate de a înființa sucursale și de a presta servicii transfrontalier, în conformitate cu prevederile celei de-a doua Directive (89/646/CEE) a Consiliului din 15 decembrie 1989 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit ⁽⁴⁾;

întrucât o întreprindere de investiții nu ar trebui să poată invoca prezenta directivă în scopul efectuării de operațiuni de schimb la vedere sau la termen, altele decât ca servicii corelate cu prestarea de servicii de investiții; întrucât, prin urmare, utilizarea unei sucursale numai pentru astfel de operațiuni de schimb ar reprezenta o utilizare eronată a mecanismului prezentei directive;

întrucât o întreprindere de investiții autorizată în statul său membru de origine își poate desfășura activitățile la nivelul întregii Comunități, prin mijloacele pe care le consideră adecvate; întrucât, în acest sens, aceasta poate angaja, în cazul în care consideră necesar, agenți proprii care să primească și să transmită ordine în numele său și sub responsabilitatea sa completă și necondiționată; întrucât, în aceste circumstanțe, activitatea acestor agenți trebuie să fie considerată ca activitate a întreprinderii; întrucât, în plus, prezenta directivă nu împiedică un stat membru de origine să prevadă cerințe speciale privind statutul unor asemenea agenți; întrucât, în eventualitatea în care o întreprindere de investiții desfășoară activități transfrontaliere, statul membru gazdă trebuie să îi trateze pe acești agenți ca și cum ar fi întreprinderea în sine; întrucât, în plus, activitățile de colportaj de valori mobiliare transferabile nu intră sub incidența prezentei directive și reglementarea acestora ar trebui să facă obiectul unor dispoziții de drept intern;

⁽¹⁾ JO C 43, 22.2.1989, p. 7 și JO C 42, 22.2.1990, p. 7.

⁽²⁾ JO C 304, 4.12.1989, p. 39 și JO C 115, 26.4.1993.

⁽³⁾ JO C 298, 27.11.1989, p. 6.

⁽⁴⁾ JO L 386, 30.12.1989, p. 1. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 92/30/CEE (JO L 110, 28.4.1992, p. 52).

întrucât „valorile mobiliare transferabile” reprezintă acele categorii de valori mobiliare care sunt de obicei tranzacționate pe piața de capital, precum titluri de stat, acțiuni, valori mobiliare negociabile care dau dreptul de a achiziționa acțiuni prin subscriere sau schimb, certificate de acțiuni, obligațiuni emise în serie, warrant-uri pe indice și valori mobiliare care dau dreptul de a achiziționa astfel de obligațiuni prin subscriere;

întrucât „instrumentele de pe piața monetară” reprezintă acele categorii de instrumente care sunt de obicei tranzacționate pe piața monetară, precum bonuri de tezaur, certificate de depozit și efecte de comerț;

întrucât definiția foarte cuprinzătoare a valorilor mobiliare transferabile și instrumentelor pieței monetare incluse în prezenta directivă sunt valabile doar pentru prezenta directivă și, prin urmare, nu afectează, sub nici o formă, diversele definiții ale instrumentelor financiare utilizate în legislația internă în alte scopuri, ca de exemplu fiscale; întrucât, mai mult, definiția valorilor mobiliare transferabile include numai instrumente negociabile; întrucât, prin urmare, această definiție nu include acțiunile și alte valori mobiliare asimilate acțiunilor emise de organisme precum „*Building societies*” și „*Industrial and Provident societies*”, care practic nu pot fi transferate decât prin răscumpărarea lor de către organismul emitent;

întrucât „instrument echivalent un contract financiar la termen” reprezintă un contract care face obiectul unei regularizări în numerar calculată în funcție de fluctuațiile ratelor dobânzii sau ale cursurilor de schimb, de valoarea oricărui instrument enumerat în secțiunea B din anexă sau de un indice al oricărui astfel de instrument;

întrucât, în sensul prezentei directive, activitatea de primire și de transmitere a ordinelor include și reunirea a doi sau a mai multor investitori, inițiind astfel o tranzacție între investitorii respectivi;

întrucât dispozițiile prezentei directive nu aduc atingere dispozițiilor comunitare sau, în absența acestora, dispozițiilor de drept intern care reglementează ofertele publice privind instrumentele reglementate de prezenta directivă; întrucât același lucru este valabil în cazul comercializării și al distribuirii acestor instrumente;

întrucât statelor membre le revine întreaga responsabilitate pentru punerea în aplicare a propriilor măsuri de politică monetară, fără să aducă atingere măsurilor necesare pentru consolidarea Sistemului Monetar European;

întrucât este necesar să se excludă întreprinderile de asigurare ale căror activități fac obiectul unei supravegheri adecvate din partea autorităților competente în materie de supraveghere prudentială, și care sunt coordonate la nivel comunitar, precum și întreprinderile de reasigurare și retrocedare;

întrucât întreprinderile care nu prestează servicii terților, dar a căror activitate constă în prestarea de servicii de investiții numai întreprinderilor-mamă, filialelor acestora sau altor filiale ale întreprinderii-mamă, nu ar trebui să facă obiectul prezentei directive;

întrucât scopul prezentei directive este acela de a reglementa întreprinderile a căror activitate normală este prestarea către terți de servicii profesionale de investiții; întrucât nu ar trebui să facă obiectul prezentei directive persoanele care desfășoară o activitate profesională diferită (de exemplu, avocați sau un notari) și care furnizează servicii de investiții numai incidental, în cursul desfășurării celeilalte activități profesionale, cu condiția ca activitatea în cauză să fie reglementată și ca normele relevante să nu interzică prestarea incidentală de servicii de investiții; întrucât este, de asemenea, necesar, din același motiv, să se excludă din domeniul de aplicare a prezentei directive persoanele care furnizează servicii de investiții numai producătorilor sau utilizatorilor de bunuri de larg consum, în măsura necesară pentru realizarea tranzacțiilor cu astfel de bunuri, dacă aceste tranzacții reprezintă activitatea lor principală;

întrucât întreprinderile care furnizează servicii de investiții constând exclusiv în administrarea sistemelor de participare la beneficii a angajaților și care, prin urmare, nu furnizează servicii de investiții terților, nu ar trebui să facă obiectul prezentei directive;

întrucât este necesar să se excludă din domeniul de aplicare a prezentei directive băncile centrale și alte organisme cu funcții similare, precum și organismele publice care sunt însărcinate cu sau care intervin în administrarea datoriei publice, concept care include și plasamentul acesteia; întrucât această excludere, în special, nu vizează organismele deținute integral sau parțial de stat și al căror rol este unul comercial sau este legat de achiziționarea de participatii;

întrucât este necesar să se excludă din domeniul de aplicare a prezentei directive întreprinderile sau persoanele a căror activitate constă numai în primirea și transmiterea de ordine către anumiți parteneri contractuali și care nu dețin fonduri sau valori mobiliare aparținând clienților lor; întrucât, prin urmare, acestea nu au beneficiat de dreptul de stabilire și de libertate de a presta servicii în condițiile prevăzute în prezenta directivă, intrând sub incidența, în cazul în care doresc să opereze într-un alt stat membru, dispozițiilor relevante adoptate de statul în cauză;

întrucât este necesar să se excludă din domeniul de aplicare a prezentei directive organismele de plasament colectiv, coordonate sau nu la nivel comunitar, precum și depozitarii sau administratorii acestor organisme, având în vedere că aceștia fac obiectul unor norme speciale adaptate direct activităților lor;

întrucât, în cazul în care asociațiile înființate de fondurile de pensii dintr-un stat membru pentru a permite gestionarea activelor acestora se rezumă la această administrare și nu furnizează servicii de investiții terților și în cazul în care fondurile de pensii fac ele însele obiectul unui control din partea autorităților însărcinate cu supravegherea întreprinderilor de asigurare, nu pare să fie necesar ca aceste asociații să facă obiectul condițiilor de inițiere și exercitare a activității impuse de prezenta directivă;

întrucât prezenta directivă nu ar trebui să se aplice în cazul „*agenti di cambio*” în sensul definiției din legislația italiană, având în vedere că aceștia aparțin unei categorii pentru care autorizația nu trebuie să fie reînnoită, activitățile lor se desfășoară exclusiv pe teritoriul național și nu prezintă un risc de denaturare a concurenței;

întrucât drepturile conferite de prezenta directivă întreprinderilor de investiții nu aduc atingere dreptului statelor membre, al băncilor centrale și al altor organisme naționale cu funcții similare de a-și alege partenerii contractuali pe baza unor criterii obiective, nediscriminatorii;

întrucât responsabilitatea supravegherii solidității financiare a unei întreprinderi de investiții revine autorităților competente din statul membru de origine, în temeiul Directivei 93/6/CEE a Consiliului din 15 martie 1993 privind raportul de solvabilitate al întreprinderilor de investiții și a instituțiilor de credit ⁽¹⁾, care coordonează normele aplicabile riscului de piață;

întrucât un stat membru de origine poate stabili, în general, norme mai stricte decât cele prevăzute în prezenta directivă, în special în ceea ce privește condițiile de autorizare, cerințele prudențiale și normele privind raportarea și transparența;

întrucât exercitarea activităților care nu fac obiectul prezentei directive este reglementată de prevederile generale din tratat privind dreptul de stabilire și libertatea de a presta servicii;

întrucât, în scopul protejării investitorilor, ar trebui protejate în special dreptul de proprietate și alte drepturi conexe ale investitorului asupra valorilor mobiliare și drepturile sale asupra fondurilor încredințate unei întreprinderi, prin distincția de cele ale întreprinderii; întrucât acest principiu nu împiedică, cu toate acestea, ca întreprinderea să desfășoare activități în nume propriu, însă în interesul investitorului, în cazul în care acest lucru este impus chiar de natura operațiunii și cu consimțământul investitorului, de exemplu în cazul împrumutului de titluri;

întrucât procedurile de autorizare a sucursalelor întreprinderilor de investiții autorizate în țări terțe continuă să se aplice acestor întreprinderi; întrucât sucursalele în cauză nu beneficiază de libertatea de a presta servicii în temeiul articolului 59 al doilea paragraf din tratat sau de dreptul de stabilire în statele membre, altele decât cele în care sunt stabilite; întrucât, totuși, cererile de autorizare a unor filiale sau a achiziționării de participații de către organisme reglementate de legislația unor țări terțe fac obiectul unei proceduri destinate să garanteze că întreprinderile de investiții din Comunitate beneficiază, în țările terțe în cauză, de un regim de reciprocitate;

întrucât autorizațiile acordate întreprinderilor de investiții de către autoritățile naționale competente în temeiul prezentei directive vor fi valabile la nivel comunitar și nu numai național, iar clauzele existente de reciprocitate nu vor mai avea efect de acum înainte; întrucât, prin urmare, este nevoie de o procedură flexibilă pentru a face posibilă evaluarea reciprocității la nivel comunitar; întrucât scopul acestei proceduri nu este acela de a închide piețele financiare ale Comunității, ci, mai degrabă, de a ameliora liberalizarea piețelor financiare globale din țările terțe, având în vedere intenția Comunității de a-și păstra piețele financiare deschise pentru restul lumii; întrucât, în acest scop, prezenta directivă prevede proceduri de negociere cu țările terțe și, în ultimă instanță, posibilitatea de a adopta măsuri implicând suspendarea noilor solicitări de autorizare și restricționarea noilor autorizații;

întrucât unul dintre obiectivele prezentei directive este acela de a proteja investitorii; întrucât se recomandă, prin urmare, să se țină seama de diferitele cerințe pentru protejarea diverselor categorii de investitori, precum și diferitele niveluri de expertiză profesională a acestora;

întrucât statele membre trebuie să se asigure că nu există obstacole care să împiedice exercitarea, în același mod ca și în statul membru de origine, a activităților recunoscute reciproc, atâta timp cât nu intră în conflict cu actele cu putere de lege și normele administrative de interes general, în vigoare în statul membru gazdă;

întrucât nici un stat membru nu poate limita dreptul investitorilor care rezidă, în mod obișnuit, sau sunt stabiliți în statul membru în cauză de a beneficia de orice servicii de investiții furnizate de o întreprindere de investiții care face obiectul prezentei directive, este situată în afara statului membru în cauză și acționează în exteriorul statului membru în cauză;

⁽¹⁾ JO L 141, 11.6.1993, p.1.

întrucât, în anumite state membre, funcțiile de compensație și de regularizare pot fi efectuate de organisme distincte de piețele pe care se efectuează tranzacțiile; întrucât, în consecință, orice trimitere din prezenta directivă la accesul la piețele reglementate și calitatea de membru al acestor piețe ar trebui interpretată ca incluzând accesul la organismele care desfășoară funcții de compensație și regularizare pentru piețe reglementate și calitatea de membru al acestor organisme;

întrucât fiecare stat membru trebuie să se asigure că, pe teritoriul său, toate întreprinderile de investiții autorizate în orice stat membru și, de asemenea, toate instrumentele financiare cotate pe piețele reglementate ale statelor membre sunt supuse unui tratament nediscriminatoriu; întrucât, din acest motiv, toate întreprinderile de investiții trebuie să beneficieze de oportunități egale de a deveni membre ale piețelor reglementate sau de acces la piețele în cauză; întrucât, indiferent de modul actual de organizare a tranzacțiilor în statele membre, este important ca, în condițiile stabilite de prezenta directivă, să se abroge restricțiile tehnice și juridice de acces la piețele reglementate în cadrul dispozițiilor prezentei directive;

întrucât anumite state membre autorizează instituțiile de credit să devină membre ale piețelor lor reglementate numai în mod indirect, prin înființarea unor filiale specializate; întrucât oportunitatea acordată de prezenta directivă instituțiilor de credit de a deveni, în mod direct, membre ale piețelor reglementate, fără obligația de a înființa filiale specializate, reprezintă o reformă semnificativă pentru statele membre în cauză, ale cărei consecințe ar trebui reevaluate ținând seama de evoluția piețelor financiare; întrucât, având în vedere acești factori, raportul pe care Comisia îl va prezenta Consiliului asupra acestui subiect până la 31 decembrie 1998 va trebui să țină seama de toți factorii necesari Consiliului pentru a putea reevalua consecințele la nivelul statelor membre în cauză, în special riscul generării unor conflicte de interese și nivelul de protecție a investitorilor;

întrucât este foarte important ca armonizarea sistemelor de compensație să se aplice de la aceeași dată ca și prezenta directivă; întrucât, în plus, până la data punerii în aplicare a unei directive de armonizare a sistemelor de compensație, statele membre gazdă vor putea impune aplicarea propriilor sisteme de compensație întreprinderilor de investiții, inclusiv instituțiilor de credit, autorizate de alte state membre, în cazul în care statele membre de origine nu dispun de sisteme de compensație sau în care sistemele lor nu oferă niveluri de protecție echivalente;

întrucât structura piețelor reglementate trebuie să fie reglementată în continuare de legislația internă, fără a constitui, cu toate acestea, un obstacol în calea liberalizării accesului la piețele reglementate din statele membre gazdă ale întreprinderilor de investiții autorizate să furnizeze serviciile în cauză în statul lor membru de origine; întrucât, în temeiul acestui principiu, legislația Republicii Federale Germania și legislația Țărilor de Jos reglementează activitățile de *Kursmakler* și respectiv de *hoekmannen*, astfel încât să se asigure că aceștia nu își exercită funcțiile în paralel cu alte funcții; întrucât ar trebui să se observe faptul că *Kursmakler* și *hoekmannen* nu pot presta servicii în alte state membre; întrucât nimeni, indiferent de statul său membru de origine, nu poate sus

ține că acționează în calitate de *Kursmakler* sau de *hoekman*, fără a intra sub incidența normelor de incompatibilitate care reiese din statutul de *Kursmakler* sau *hoekman*;

întrucât ar trebui să se observe că prezenta directivă nu poate aduce atingere măsurilor adoptate în temeiul Directivei 79/279/CEE a Consiliului din 5 martie 1979 de coordonare a condițiilor de admitere a valorilor mobiliare la cota oficială a unei burse de valori ⁽¹⁾;

întrucât stabilitatea și buna funcționare a sistemului financiar și protejarea investitorilor presupun ca un stat membru gazdă să aibă dreptul și responsabilitatea atât de a preveni, cât și de a penaliza orice acțiune desfășurată, pe teritoriul său, de către o întreprindere de investiții care nu respectă normele de conduită și alte acte cu putere de lege și norme administrative de interes general și de a adopta măsuri în situații de urgență; întrucât, în plus, autoritățile competente din statul membru gazdă trebuie să poată conta, în exercitarea responsabilităților lor, pe o strânsă cooperare cu autoritățile competente din statul membru de origine, în special în ceea ce privește activitatea desfășurată în temeiul libertății de a presta servicii; întrucât autoritățile competente din statul membru de origine sunt îndreptățite să fie informate de către autoritățile competente din statul membru gazdă cu privire la orice măsuri de penalizare impuse unei întreprinderi de investiții sau de restricționare a activităților acesteia pe care statul membru gazdă le-adoptă cu privire la întreprinderile de investiții pe care statul membru de origine le-a autorizat, pentru a-și putea îndeplini, în mod eficient, funcția de supraveghere prudentială; întrucât, în acest sens, trebuie să se asigure cooperarea între autoritățile competente din statele membre de origine și statele membre gazdă;

întrucât, atât cu scopul de a proteja investitorii, cât și de a asigura buna funcționare a piețelor de valori mobiliare transferabile, este necesar să se asigure transparența tranzacțiilor, precum și aplicarea normelor prevăzute în acest sens în prezenta directivă pentru piețele reglementate, atât în cazul întreprinderilor de investiții, cât și în cazul instituțiilor de credit, dacă acestea operează pe piață;

întrucât examinarea problemelor survenite în domeniile reglementate de directivele Consiliului privind serviciile de investiții și valorile mobiliare, atât în ceea ce privește aplicarea măsurilor existente, cât și în perspectiva unei coordonări mai strânse impune cooperarea dintre autoritățile naționale și Comisie, în cadrul unui comitet; întrucât înființarea unui astfel de comitet nu exclude alte forme de cooperare între autoritățile de supraveghere din acest domeniu;

întrucât s-ar putea ca, periodic, să fie necesare modificări tehnice ale normelor de aplicare prevăzute în prezenta directivă, pentru a ține seama de noile evoluții din sectorul serviciilor de investiții; întrucât Comisia va aduce aceste modificări, dacă sunt necesare, după sesizarea comitetului care urmează a fi instituit în domeniul piețelor de valori mobiliare,

(1) JO L 66, 16.3.1979, p. 21. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Actul de aderare a Spaniei și Portugaliei.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

TITLUL I

Definiții și domeniu de aplicare

Articolul 1

În sensul prezentei directive:

1. *serviciul de investiții* reprezintă oricare dintre serviciile enumerate în secțiunea A din anexă, referitor la oricare dintre instrumentele enumerate în secțiunea B din anexă, care sunt prestate terților;
2. *întreprinderea de investiții* reprezintă orice persoană juridică a cărei ocupație sau activitate normală este prestarea de servicii profesionale de investiții terților.

În sensul prezentei directive, statele membre pot include în categoria întreprinderilor de investiții organisme care nu au statut de persoane juridice, în cazul în care:

- statutul lor juridic asigură un nivel de protecție a intereselor terților echivalent cu cel asigurat de persoanele juridice și
- acestea fac obiectul unei supravegheri prudențiale adecvate formei lor juridice.

Cu toate acestea, în cazul în care astfel de persoane fizice prestează servicii care implică deținerea de fonduri sau valori mobiliare transferabile aparținând unor terți, acestea pot fi considerate întreprinderi de investiții în sensul prezentei directive numai în cazul în care, fără a aduce atingere altor cerințe stabilite de prezenta directivă și de Directiva 93/6/CEE, îndeplinesc următoarele condiții:

- drepturile de proprietate ale terților asupra instrumentelor și fondurilor pe care le dețin trebuie să fie protejate, în special în caz de insolabilitate a unei întreprinderi sau a proprietarilor acesteia, de preluare, de compensare sau orice alte acțiuni întreprinse de creditorii întreprinderii sau proprietarii acesteia;
- o întreprindere de investiții trebuie să între sub incidența normelor de monitorizare a solvabilității întreprinderii și a proprietarilor acesteia;
- conturile anuale ale unei întreprinderi de investiții trebuie să fie auditate de una sau mai multe persoane împuternicite, în conformitate cu legislația internă, să auditeze conturi;
- în cazul în care o întreprindere are un singur proprietar, acesta trebuie să asigure protejarea investitorilor în caz de încetare a activității întreprinderii ca urmare a decesului său, a incapacității sale sau a oricărui astfel de eveniment.

Până la 31 decembrie 1997 cel târziu, Comisia prezintă un raport cu privire la aplicarea celui de-al doilea și al treilea paragraf de la acest punct și, dacă este cazul, propune modificarea sau eliminarea acestora.

În cazul în care o persoană exercită o activitate menționată în secțiunea A alineatul 1 litera (a) din anexă și în care activitatea în cauză este desfășurată exclusiv în numele și sub responsabilitatea completă și necondiționată a unei întreprinderi de investiții, activitatea în cauză nu se consideră activitatea persoanei care o desfășoară, ci a întreprinderii de investiții în sine;

3. *instituția de credit* reprezintă o instituție de credit conform definiției din articolul 1 prima liniuță din Directiva 77/780/CEE ⁽¹⁾, cu excepția instituțiilor menționate la articolul 2 alineatul (2) din directiva în cauză;

4. *valorile mobiliare transferabile* reprezintă:

- acțiuni și alte valori mobiliare asimilate acțiunilor;
- obligațiuni și alte forme de titluri de creanță

care sunt negociabile pe piața de capital și

- orice alte valori mobiliare tranzacționate în mod normal și care permit achiziționarea oricărui astfel de valori transferabile prin subscriere sau schimb sau care conduc la o regularizare în numerar,

cu excepția instrumentelor de plată;

5. *instrumentele de pe piața monetară* reprezintă acele categorii de instrumente care sunt în mod normal comercializate pe piața monetară;

6. *statul membru de origine* reprezintă:

- (a) în cazul în care întreprinderea de investiții are statut de persoană fizică, statul membru în care se află sediul central al acesteia;
- (b) în cazul în care întreprinderea de investiții are statut de persoană juridică, statul membru în care se află sediul social al acesteia sau, dacă, în conformitate cu legislația internă, întreprinderea nu are un sediu social, statul în care se află sediul central;
- (c) în cazul unei piețe, statul membru în care se află sediul social al organismului care asigură efectuarea tranzacțiilor sau, dacă, în conformitate cu legislația internă, acesta nu are un sediu social, statul membru în care se află sediul central al organismului în cauză;

⁽¹⁾ JO L 322, 17.12.1977, p. 30. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 89/646/CEE (JO L 386, 30.12.1989, p. 1).

7. *statul membru gazdă* reprezintă statul membru în care o întreprindere de investiții are o sucursală sau în care prestează servicii;

8. *sucursala* reprezintă un loc de desfășurare a activității care face parte dintr-o întreprindere de investiții, care nu are personalitate juridică și care prestează servicii de investiții pentru care a fost autorizată întreprinderea de investiții; toate locațiile de desfășurare a activității înființate în unul și același stat membru de către o întreprindere de investiții cu sediul central într-un alt stat membru se consideră ca fiind o singură sucursală;

9. *autoritățile competente* reprezintă autoritățile desemnate de fiecare stat membru în temeiul articolului 22;

10. *participație calificată* reprezintă orice participație directă sau indirectă la o întreprindere de investiții care reprezintă 10 % sau mai mult din capitalul sau din drepturile de vot sau care permite exercitarea unei influențe semnificative asupra administrației întreprinderii de investiții la care se deține participația în cauză.

În sensul aplicării prezentei definiții, în contextul articolelor 4 și 9 și al celorlalte cote de participație menționate la articolul 9, sunt luate în considerare drepturile de vot menționate la articolul 7 din Directiva 88/627/CEE ⁽¹⁾;

11. *întreprinderea-mamă* reprezintă o întreprindere-mamă în sensul definiției din articolele 1 și 2 din Directiva 83/349/CEE ⁽²⁾;

12. *filiala* reprezintă o filială în sensul definiției din articolele 1 și 2 din Directiva 83/349/CEE; orice filială a unei filiale este considerată, de asemenea, o filială a întreprinderii-mamă care controlează întreprinderile respective;

13. *piața reglementată* reprezintă o piață pentru instrumentele enumerate în secțiunea B din anexă care:

— apare pe lista prevăzută la articolul 16, întocmită de statul membru care are calitatea de stat membru de origine conform definiției din articolul 1 alineatul (6) litera (c);

— funcționează regulat;

— se caracterizează prin faptul că reglementările emise sau aprobate de autoritățile competente definesc condițiile de funcționare a pieței, condițiile privind accesul pe piață și, în cazul în care se aplică Directiva 79/279/CEE, condițiile impuse de directiva în cauză pentru admiterea la cotație și, în cazul în care nu se aplică directiva în cauză, condițiile care trebuie îndeplinite de către aceste

instrumente financiare înainte ca acesta să poată fi tranzacționat efectiv pe piață;

— impune respectarea tuturor dispozițiilor cu privire la raportare și transparență adoptate în temeiul articolelor 20 și 21;

14. *controlul* reprezintă controlul conform definiției din articolul 1 din Directiva 83/349/CEE.

Articolul 2

(1) Prezenta directivă se aplică tuturor întreprinderilor de investiții. Cu toate acestea, în cazul instituțiilor de credit autorizate, în conformitate cu Directivele 77/780/CEE și 89/646/CEE, pentru unul sau mai multe dintre serviciile de investiții enumerate în secțiunea A din anexa la prezenta directivă se aplică numai alineatului (4) din prezentul articol și articolului 8 alineatul (2), articolelor 10, 11, articolului 12 primul paragraf, articolului 14 alineatele (3) și (4), articolelor 15, 19 și 20.

(2) Prezenta directivă nu se aplică:

(a) întreprinderilor de asigurare definite la articolul 1 din Directiva 73/239/CEE ⁽³⁾ sau la articolul 1 din Directiva 79/267/CEE ⁽⁴⁾ sau întreprinderilor care desfășoară activități de reasigurare și retrocedare menționate în Directiva 64/225/CEE ⁽⁵⁾;

(b) întreprinderilor care prestează servicii de investiții exclusiv întreprinderilor-mamă, filialelor lor sau altor filiale ale întreprinderii-mamă;

(c) persoanelor care prestează un serviciu de investiții, în cazul în care serviciul în cauză este prestat incidental în cursul unei activități profesionale, iar activitatea respectivă este reglementată prin acte cu putere de lege și norme administrative sau printr-un cod deontologic al profesiei care nu exclude prestarea serviciului în cauză;

(d) întreprinderilor care prestează servicii de investiții constând exclusiv în administrarea programelor de participație a angajaților;

(e) întreprinderilor care furnizează servicii de investiții constând în prestarea de servicii menționate la litera (b), precum și de servicii menționate la litera (d);

(f) băncilor centrale ale statelor membre și altor organisme naționale cu funcții similare și altor organisme publice însărcinate cu sau care intervin în administrarea datoriei publice;

⁽¹⁾ JO L 348, 17.12.1988, p. 62.

⁽²⁾ JO L 193, 18.7.1983, p. 1. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 90/605/CEE (JO L 317, 16.11.1990, p. 60).

⁽³⁾ JO L 228, 16.8.1973, p. 3. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 90/619/CEE (JO L 330, 29.11.1990, p. 50).

⁽⁴⁾ JO L 63, 13.3.1979, p. 1. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 90/618/CEE (JO L 330, 29.11.1990, p. 44).

⁽⁵⁾ JO 56, 4.4.1964, p. 878/64.

(g) întreprinderilor

- care nu pot deține fondurile sau valorile mobiliare ale clienților și care, din acest motiv, nu pot deveni, în nici un moment, debitori față de clienții lor și
- care nu pot presta nici un serviciu de investiții cu excepția primirii și transmiterii de ordine privind valorile mobiliare și unitățile la organismele de plasament colectiv și
- care, în cursul prestării serviciului în cauză, pot transmite ordine numai

(i) întreprinderilor de investiții autorizate în conformitate cu prezenta directivă;

(ii) instituțiilor de credit autorizate în conformitate cu Directivele 77/780/CEE și 89/646/CEE;

(iii) sucursalelor întreprinderilor de investiții sau ale instituțiilor de credit care sunt autorizate într-o țară terță și care sunt supuse și respectă norme prudențiale considerate de către autoritățile competente cel puțin la fel de stricte ca cele prevăzute în prezenta directivă, în Directiva 89/646/CEE sau în Directiva 93/6/CEE;

(iv) organismelor de plasament colectiv autorizate, în conformitate cu legislația unui stat membru, să comercializeze unități către public și către administratorii acestor organisme;

(v) întreprinderilor de investiții cu capital fix, în conformitate cu definiția din articolul 15 alineatul (4) din Directiva 77/91/CEE ⁽¹⁾, ale căror valori mobiliare sunt cotate sau tranzacționate pe o piață reglementată dintr-un stat membru;

- ale căror activități sunt reglementate la nivel național prin norme sau printr-un cod deontologic;

(h) organismelor de plasament colectiv, fie că sunt sau nu coordonate la nivel comunitar, și depozitarilor și administratorilor acestor organisme;

(i) persoanelor a căror activitate principală este comercializarea de bunuri de larg consum între ele sau cu producători sau utilizatori profesioniști ai acestor produse și care prestează servicii de investiții doar unor astfel de producători și utilizatori profesioniști, în măsura necesară pentru activitatea lor principală;

(j) întreprinderilor care furnizează servicii de investiții constând în tranzacții efectuate exclusiv în cont propriu pe piețele instrumentelor financiare la termen sau de opțiuni sau care negociază sau stabilesc prețuri pentru alți membri ai aceleiași piețe și care sunt acoperite de garanția unor membri compensatori de pe aceeași piață. Responsabilitatea pentru asigurarea performanței contractelor atribuite de aceste

întreprinderi trebuie să fie asumată de membri compensatori de pe aceleași piețe;

(k) asociațiilor înființate de fondurile daneze de pensii, care au ca scop unic administrarea activelor fondurilor de pensii care sunt membre ale asociațiilor în cauză;

(l) „*agenti di cambio*” ale căror activități și funcții sunt reglementate de Decretul Regal Italian nr. 222 din 7 martie 1925 și modificările sale ulterioare și care sunt autorizați să își desfășoare activitatea în temeiul articolului 19 din Legea Italiană nr. 1 din 2 ianuarie 1991.

(3) Până la 31 decembrie 1998 cel târziu și, ulterior, la intervale periodice, Comisia întocmește un raport cu privire la aplicarea alineatului (2), coroborat cu secțiunea A din anexă și, dacă este cazul, propune modificări ale definiției excepțiilor și a serviciilor reglementate, în lumina funcționării prezentei directive.

(4) Drepturile conferite de prezenta directivă nu se extind prestării de servicii ca partener contractual al statului, băncii centrale sau al altor organisme naționale din statul membru, cu funcții similare în aplicarea politicilor de gestionare a monedei, a ratei de schimb, a datoriei publice și a rezervelor statului membru în cauză.

TITLUL II

Condiții de inițiere a activității

Articolul 3

(1) Fiecare stat membru condiționează inițierea activității întreprinderilor de investiții de obținerea unei autorizații pentru întreprinderile de investiții pentru care este stat membru de origine. Această autorizație este acordată de autoritățile competente din statul membru de origine desemnate în conformitate cu articolul 22. Autorizația precizează serviciile de investiții menționate în secțiunea A din anexă pe care întreprinderea este autorizată să le presteze. Autorizația poate, de asemenea, să includă unul sau mai multe dintre serviciile auxiliare menționate în secțiunea C din anexă. Autorizația în sensul prezentei directive nu poate fi acordată, în nici un caz, pentru serviciile care fac numai obiectul secțiunii C din anexă.

(2) Fiecare stat membru impune ca:

— orice întreprindere de investiții care are personalitate juridică și care, în temeiul legislației interne, deține un sediu social să aibă sediul central în același stat membru în care se află sediul social;

— orice altă întreprindere de investiții să aibă sediul central în statul membru care a eliberat autorizația și în care își desfășoară efectiv activitatea.

⁽¹⁾ JO L 26, 30.1.1977, p. 1. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Actul de aderare a Spaniei și Portugaliei.

(3) Fără a aduce atingere altor condiții cu aplicabilitate generală, prevăzute de legislația internă, autoritățile competente nu acordă autorizații decât dacă:

- întreprinderea de investiții are capital inițial suficient, în conformitate cu normele stabilite în Directiva 93/6/CEE având în vedere natura serviciului de investiții în cauză;
- persoanele ce conduc efectiv activitatea unei întreprinderi de investiții se bucură de o reputație suficient de bună și dispun de o experiență suficientă.

Conducerea activității unei întreprinderi trebuie să fie asigurată de cel puțin două persoane care îndeplinesc condițiile menționate anterior. Cu toate acestea, în cazul în care, printr-un regim adecvat, se asigură obținerea aceluiași rezultat, în special în cazurile prevăzute la articolul 1 alineatul (2) al treilea paragraf ultima linie, autoritățile competente pot acorda autorizația întreprinderilor de investiții care au statut de persoană fizică sau, ținând seama de natura și volumul activităților lor, întreprinderilor de investiții cu statut de persoană juridică, în cazul în care aceste întreprinderi sunt administrate de o singură persoană fizică, în conformitate cu statutul întreprinderii și cu legislația internă.

(4) Statele membre impun, de asemenea, ca fiecare cerere de autorizare să fie însoțită de un program de activitate precizând, *inter alia*, tipurile de activități avute în vedere și organigrama întreprinderii de investiții în cauză.

(5) Solicitantul este informat în termen de șase luni de la depunerea unui dosar complet de solicitare dacă i se acordă sau nu autorizația. Orice decizie de a nu emite o autorizație este motivată.

(6) O întreprindere de investiții poate iniția activitatea imediat după eliberarea autorizației.

(7) Autoritățile competente pot retrage autorizația acordată unei întreprinderi de investiții care intră sub incidența prezentei directive numai în cazul în care întreprinderea de investiții în cauză:

- (a) nu utilizează autorizația în termen de 12 luni, renunță în mod expres la autorizație sau a încetat să mai presteze servicii de investiții cu peste șase luni în urmă, dacă statul membru în cauză nu prevede expirarea autorizației în astfel de cazuri;
- (b) a obținut autorizația prin declarații false sau prin orice alte mijloace ilegale;
- (c) nu mai îndeplinește condițiile în temeiul cărora s-a acordat autorizația;
- (d) nu mai respectă dispozițiile Directivei 93/6/CEE;
- (e) a încălcat în mod grav și sistematic dispozițiile adoptate în temeiul articolului 10 ori 11 sau
- (f) se încadrează într-una dintre situațiile în care legislația internă prevede retragerea autorizației.

Articolul 4

Autoritățile competente nu acordă autorizația de a iniția activitatea unei întreprinderi de investiții înainte de a fi fost informate cu privire la identitatea acționarilor și a asociaților, direcți sau indirecti, persoane fizice sau juridice, care dețin participații calificate, precum și cu privire la procente de participații respective.

Autoritățile competente refuză eliberarea autorizației în cazul în care, având în vedere nevoia de a asigura administrarea sigură și prudentă a întreprinderii de investiții, nu sunt convinse de calitățile acționarilor sau asociaților menționați anterior.

Articolul 5

În cazul sucursalelor unor întreprinderi de investiții care au sedii sociale în afara Comunității și care inițiază sau exercită deja activități, statele membre nu aplică dispoziții care conduc la un tratament mai favorabil decât cel acordat sucursalelor întreprinderilor de investiții care au sedii sociale în statele membre.

Articolul 6

Autoritățile competente din celălalt stat membru implicat sunt consultate în prealabil cu privire la autorizarea oricărei întreprinderi de investiții care este:

- o filială a unei întreprinderi de investiții sau a unei instituții de credit autorizate într-un alt stat membru;
 - o filială a unei întreprinderi-mamă a unei întreprinderi de investiții sau a unei instituții de credit autorizate într-un alt stat membru
- sau
- controlată de aceleași persoane fizice sau juridice care controlează o întreprindere de investiții sau o instituție de credit autorizată într-un alt stat membru.

TITLUL III

Relații cu țări terțe

Articolul 7

(1) Autoritățile competente din statele membre informează Comisia:

- (a) cu privire la autorizarea oricărei întreprinderi care este filială directă sau indirectă a unei întreprinderi-mamă reglementate de legislația unei țări terțe;

- (b) ori de câte ori o astfel de întreprindere-mamă achiziționează o participație la întreprindere comunitară de investiții, astfel încât aceasta din urmă devine filiala sa.

În ambele cazuri, Comisia informează Consiliul până în momentul în care acesta, la propunerea Comisiei, înființează un comitet privind valorile mobiliare transferabile.

În cazul în care se acordă o autorizație unei întreprinderi care este filiala directă sau indirectă a unei întreprinderi-mamă reglementate de legislația unei țări terțe, în notificarea adresată Comisiei, autoritățile competente precizează structura grupului.

- (2) Statele membre informează Comisia cu privire la orice dificultăți de ordin general cu care se confruntă întreprinderile de investiții la constituire sau în cursul prestării de servicii de investiții în orice țară terță.

- (3) Inițial cu cel mult șase luni înainte de intrarea în vigoare a prezentei directive, iar apoi periodic, Comisia întocmește un raport examinând tratamentul acordat întreprinderilor de investiții din Comunitate în țările terțe, în condițiile menționate la alineatele (4) și (5), cu privire la constituirea, exercitarea de activități de servicii de investiții și achiziționarea de participații la întreprinderi de investiții din țări terțe. Comisia prezintă rapoartele în cauză Consiliului, împreună cu eventuale propuneri adecvate.

- (4) În cazul în care Comisia constată pe baza rapoartelor prevăzute la alineatul (3) sau pe baza altor informații, că o țară terță nu permite întreprinderilor de investiții din Comunitate accesul efectiv pe piață comparabil cu cel acordat de Comunitate întreprinderilor de investiții din țara terță în cauză, Comisia poate prezenta Consiliului propuneri pentru obținerea unui mandat de negociere în vederea obținerii unor oportunități competitive comparabile pentru întreprinderile de investiții din Comunitate. Consiliul hotărăște cu majoritate calificată.

- (5) În cazul în care Comisia constată, pe baza rapoartelor menționate la alineatul (3) sau pe baza altor informații, că, într-o țară terță, întreprinderile de investiții din Comunitate nu beneficiază de tratamentul național care să le ofere aceleași oportunități competitive ca cele acordate întreprinderilor interne de investiții și că nu sunt îndeplinite condițiile de acces efectiv pe piață, Comisia poate iniția negocieri pentru remedierea situației.

În cazurile descrise în primul paragraf, se poate decide, de asemenea, în orice moment și în paralel cu inițierea negocierilor, în conformitate cu procedura care urmează a fi prevăzută în directiva prin care Consiliul înființează comitetul menționat la alineatul (1), că autoritățile competente din statele membre trebuie să își limiteze sau suspende deciziile cu privire la cererile de autorizare în curs de soluționare sau la cererile ulterioare de autorizare și cu privire la achiziționarea de participații prin intermediul unor

întreprinderi-mamă directe sau indirecte reglementate de legislația țării terțe în cauză. Durata acestor măsuri nu poate depăși trei luni.

Înainte de expirarea acestei perioade de trei luni și ținând seama de rezultatele negocierilor, Consiliul poate hotărî cu majoritate calificată, la propunerea Comisiei, dacă măsurile se aplică în continuare sau nu.

Aceste limitări sau suspendări nu se pot aplica constituirii de filiale de către întreprinderile de investiții autorizate în Comunitate sau de către filiale ale acestora sau achiziționării de participații la întreprinderi de investiții din Comunitate de către astfel de întreprinderi de investiții sau filiale.

- (6) În cazul în care Comisia constată existența uneia dintre situațiile descrise la alineatele (4) și (5), statele membre informează Comisia, la cererea acesteia:

- (a) cu privire la orice solicitare de autorizare a unei firme care este filiala directă sau indirectă a unei întreprinderi-mamă reglementate de legislația țării terțe în cauză;
- (b) ori de câte ori sunt informate, în conformitate cu articolul 9, că o astfel de întreprindere-mamă își propune să achiziționeze o participație la o întreprindere de investiții din Comunitate, astfel încât aceasta din urmă ar deveni filiala sa.

Această obligație de a furniza informații nu mai este valabilă în momentul în care se ajunge la un acord cu țara terță menționată la alineatele (4) sau (5) sau când încetează să se aplice măsurile menționate la alineatul (5) al doilea și al treilea paragraf.

- (7) Măsurile adoptate în temeiul prezentului articol sunt conforme cu obligațiile Comunității prevăzute în acorduri internaționale, bilaterale sau multilaterale, care reglementează inițierea sau exercitarea activității întreprinderilor de investiții.

TITLUL IV

Condiții de exercitare

Articolul 8

- (1) Autoritățile competente din statul membru de origine impun ca o întreprindere de investiții pe care au autorizat-o să respecte constant condițiile impuse la articolul 3 alineatul (3).

- (2) Autoritățile competente din statul membru de origine impun ca o întreprindere de investiții pe care au autorizat-o să respecte normele prevăzute în Directiva 93/6/CEE.

(3) Autoritățile competente din statul membru de origine sunt responsabile pentru supravegherea prudentială a unei întreprinderi de investiții, indiferent dacă întreprinderea de investiții înființează o sucursală sau prestează servicii într-un alt stat membru sau nu, fără a aduce atingere dispozițiilor din prezenta directivă care acordă responsabilitate autorităților din statul membru gazdă.

Articolul 9

(1) Statele membre impun oricărei persoane care își propune să achiziționeze, direct sau indirect, o participație calificată într-o întreprindere de investiții să informeze, în prealabil, autoritățile competente, precizând dimensiunea participației avute în vedere. De asemenea, persoana în cauză informează autoritățile competente în cazul în care propune să își majoreze participația calificată astfel încât proporția drepturilor de vot sau a capitalului deținut ar atinge sau ar depăși 20, 33 sau 50 % sau astfel încât întreprinderea de investiții ar deveni filială a acestei persoane.

Fără a aduce atingere alineatului (2), autoritățile competente dispun de un termen de maximum trei luni de la data notificării prevăzute în primul paragraf pentru a se opune unui astfel de plan în cazul în care, având în vedere nevoia de a asigura administrarea sigură și prudentă a întreprinderii de investiții, nu sunt convinse de caracterul adecvat al persoanei menționate în primul paragraf. În cazul în care nu se opun planului, autoritățile competente pot stabili un termen maxim pentru punerea sa în aplicare.

(2) În cazul în care achizitorul participației menționate la alineatul (1) este o întreprindere de investiții autorizată într-un alt stat membru sau întreprinderea-mamă a unei întreprinderi de investiții autorizate într-un alt stat membru sau o persoană care controlează o întreprindere de investiții autorizată într-un alt stat membru și în cazul în care, în urma achiziției, întreprinderea la care achizitorul își propune să achiziționeze o participație ar deveni filiala achizitorului sau ar intra sub controlul acestuia, evaluarea achiziției trebuie să facă obiectul consultării prealabile prevăzute la articolul 6.

(3) Statele membre impun oricărei persoane care își propune să cesioneze, direct sau indirect, o participație calificată într-o întreprindere de investiții să informeze, în prealabil, autoritățile competente, precizând dimensiunea participației sale. De asemenea, persoana în cauză informează autoritățile competente în cazul în care propune să își reducă participația calificată, astfel încât proporția drepturilor de vot sau a capitalului deținut ar scădea sub 20, 33 sau 50 % sau astfel încât întreprinderea de investiții ar înceta să mai fie filială a acestei persoane.

(4) În momentul în care li se aduce la cunoștință, întreprinderile de investiții informează autoritățile competente cu privire la orice achiziție sau cesionare de participație în capitalul lor care ar avea ca rezultat depășirea sau scăderea sub oricare dintre pragurile menționate la alineatele (1) și (3).

Cel puțin o dată pe an, acestea informează, de asemenea, autoritățile competente cu privire la identitatea acționarilor și a asociaților care dețin participații calificate și cu privire la valoarea participațiilor respective, de exemplu, în conformitate cu informațiile primite în cadrul adunărilor generale anuale ale acționarilor și ale asociaților sau în urma respectării dispozițiilor aplicabile întreprinderilor cotate la bursele de valori.

(5) Statele membre impun ca, în cazul în care este probabil ca influența exercitată de persoanele menționate la alineatul (1) să prejudicieze administrarea sigură și prudentă a unei întreprinderi de investiții, autoritățile competente să adopte măsurile adecvate pentru a pune capăt situației respective. Aceste măsuri pot consta, de exemplu, în somații, sancțiuni aplicate directorilor și persoanelor responsabile de administrarea întreprinderii sau suspendarea exercitării drepturilor de vot conexe acțiunilor deținute de către acționarii sau asociații în cauză.

Măsuri similare se aplică în cazul persoanelor care nu își îndeplinesc obligația de informare prealabilă menționată la alineatul (1). În cazul în care se achiziționează o participație în ciuda opoziției autorităților competente, statele membre prevăd, indiferent de alte sancțiuni adoptate, suspendarea exercitării drepturilor de vot corespundente, nulitatea voturilor exercitate sau posibilitatea de anulare a acestora.

Articolul 10

(1) Fiecare stat membru de origine stabilește norme prudenciale pe care întreprinderile de investiții le respectă în orice moment. Aceste norme impun în special ca fiecare întreprindere de investiții:

- să dispună de o bună organizare administrativă și contabilă, mecanisme de control și protecție a procesării electronice a datelor și proceduri adecvate de control intern, în special norme privind tranzacțiile personale efectuate de angajați;
- să adopte măsuri adecvate cu privire la instrumentele care aparțin investitorilor în vederea protejării drepturilor de proprietate ale acestora, în special în caz de insolabilitate a întreprinderii, să împiedice întreprinderea de investiții să utilizeze instrumentele investitorilor în interes propriu, fără acordul expres al acestora din urmă;
- să adopte măsuri adecvate cu privire la fondurile care aparțin investitorilor în vederea protejării drepturilor acestora din urmă și, cu excepția instituțiilor de credit, să împiedice utilizarea în scop propriu de către întreprinderea de investiții, a fondurilor investitorilor;
- să se asigure că înregistrarea tranzacțiilor efectuate este cel puțin suficientă pentru a permite autorităților statului membru de origine să controleze respectarea normelor prudenciale pentru a căror aplicare sunt responsabile; aceste înregistrări se păstrează pentru o perioadă care urmează a fi stabilită de autoritățile competente;

- să fie structurată și organizată astfel încât să minimizeze riscul de a prejudicia interesele clienților prin conflicte de interese între întreprinderi și clienții acestora sau între clienții acestora. Cu toate acestea, în cazul în care se înființează o sucursală, modalitățile de organizare nu pot intra în conflict cu normele de conduită prevăzute de statul membru gazdă în materie de conflicte de interese.

Articolul 11

(1) Statele membre stabilesc norme de conduită pe care întreprinderile de investiții le respectă în orice moment. Aceste norme trebuie să aplice cel puțin principiile stabilite la liniuțele următoare și trebuie să se aplice astfel încât să țină seama de natura profesională a persoanei pentru care este prestat serviciul. De asemenea, statele membre aplică aceste norme, dacă este cazul, serviciilor auxiliare enumerate în secțiunea C din anexă. Prin aceste principii, se asigură că întreprinderea de investiții:

- acționează în mod onest și echitabil în desfășurarea activităților sale, în interesul clienților săi și al integrității pieței;
- acționează cu competența, grija și conștiinciozitatea necesare, în interesul clienților săi și al integrității pieței;
- are și utilizează în mod eficient resursele și procedurile necesare desfășurării adecvate a activităților sale;
- solicită de la clienții săi informații privind situația lor financiară, experiența lor în domeniul investițiilor și obiectivele cu privire la serviciile solicitate;
- furnizează în mod adecvat informații utile în cadrul negocierilor cu clienții;
- încearcă să evite conflictele de interese și, atunci când acestea nu pot fi evitate, asigură un tratament echitabil clienților săi și
- îndeplinește toate cerințele de reglementare aplicabile desfășurării activității sale, astfel încât să promoveze interesul clienților săi și integritatea pieței.

(2) Fără a aduce atingere vreunei decizii care urmează a fi adoptată în contextul armonizării normelor de conduită, statul membru în care este prestat serviciul este responsabil pentru punerea în aplicare și supravegherea respectării acestor norme.

(3) În cazul în care o întreprindere de investiții execută un ordin, în scopul aplicării normelor menționate la alineatul (1), natura profesională a investitorului se evaluează prin raportare la investitorul care a dat inițial ordinul, indiferent dacă acest ordin a fost plasat direct de investitor sau indirect, prin intermediul unei

întreprinderi de investiții care furnizează serviciul menționat în secțiunea A alineatul 1 litera (a) din anexă.

Articolul 12

Înainte de intra într-o relație de afaceri cu investitorii, întreprinderea îi informează cu privire la fondul de compensație sau protecția echivalentă care se aplică în cazul tranzacțiilor avute în vedere, acoperirea oferită prin sistemul aplicabil sau cu privire la absența unui fond sau a unei compensații.

Consiliul ia notă de declarația Comisiei conform căreia va prezenta propuneri privind armonizarea sistemelor de compensare care acoperă tranzacțiile efectuate de întreprinderile de investiții, până la 31 iulie 1993 cel târziu. Consiliul se pronunță cu privire la propunerile respective în cel mai scurt timp cu putință, în scopul punerii în aplicare a propunerilor la aceeași dată ca și prezenta directivă.

Articolul 13

Prezenta directivă nu împiedică întreprinderile de investiții autorizate în alte state membre să își promoveze serviciile, prin toate mijloacele de comunicare disponibile în statele membre gazdă, sub rezerva oricăror norme care reglementează forma și conținutul acestor reclame, adoptate în interes general.

TITLUL V

Dreptul de stabilire și libertatea de a presta servicii

Articolul 14

(1) Statele membre se asigură că serviciile de investiții și celelalte servicii enumerate în secțiunea C din anexă pot fi prestate pe teritoriul lor, în conformitate cu articolele 17, 18 și 19, fie prin înființarea unei sucursale, fie în temeiul libertății de a presta servicii de către orice întreprindere de investiții autorizată și supravegheată de autoritățile competente dintr-un alt stat membru în conformitate cu prezenta directivă, cu condiția ca aceste servicii să fie acoperite de autorizație.

Prezenta directivă nu aduce atingere competențelor statelor membre gazdă cu privire la unitățile organismelor de plasament colectiv care nu intră sub incidența Directivei 85/611/CEE ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ JO L 375, 31.12.1985, p. 3. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 88/220/CEE (JO L 100, 19.4.1988, p. 31).

(2) Statele membre nu pot supune înființarea unei sucursale sau prestarea de servicii menționate la alineatul (1) obligației de a obține o autorizație, de a furniza un capital de dotare sau unei alte măsuri cu efect echivalent.

(3) Un stat membru poate impune obligația ca tranzacțiile legate de serviciile menționate la alineatul (1) să fie efectuate pe o piață reglementată, în cazul în care întrunesc toate criteriile următoare:

- investitorul trebuie aibă reședința obișnuită sau să fie stabilit în statul membru în cauză;
- întreprinderea de investiții trebuie să efectueze tranzacțiile în cauză prin intermediul unui birou principal, al unei sucursale situate în statul membru în cauză sau în temeiul libertății de a presta servicii în statul membru în cauză;
- tranzacția trebuie să implice un instrument tranzacționat pe o piață reglementată din statul membru în cauză.

(4) În cazul în care un stat membru aplică alineatului (3), acesta acordă investitorilor rezidenți în mod normal sau stabiliți în statul membru în cauză dreptul de a nu respecta obligația impusă la alineatul (3) și de a efectua tranzacțiile menționate la alineatul (3) în afara pieței reglementate. Statele membre pot supune exercitarea acestui drept unei autorizări exprese, ținând seama de nevoile diferite de protecție ale investitorilor și, în special, de posibilitatea investitorilor profesionali și instituționali de a acționa în interes propriu. În orice caz, trebuie să fie posibilă acordarea unei astfel de autorizații în condiții care nu pun în pericol executarea promptă a ordinelor investitorilor.

(5) Comisia întocmește un raport privind aplicarea alineatelor (3) și (4) până la 31 decembrie 1998 cel târziu și, dacă este cazul, propune modificări.

Articolul 15

(1) Fără a aduce atingere exercitării dreptului de stabilire sau a libertății de a presta serviciile menționate la articolul 14, statele membre gazdă se asigură că întreprinderile de investiții care sunt autorizate de autoritățile competente din statele lor membre de origine să furnizeze serviciile menționate în secțiunea A alineatul 1 litera (b) și alineatul 2 din anexă pot, în mod direct sau indirect, să devină membre ale piețelor reglementate din statele membre gazdă pe care se prestează servicii similare sau să aibă acces la aceste piețe, și, de asemenea, să devină membre ale sistemelor de compensație și de regularizare care sunt asigurate pentru membrii piețelor reglementate din statul membru gazdă sau să aibă acces la aceste sisteme.

Statele membre abrogă normele sau dispozițiile legale interne privind piețele reglementate care limitează numărul persoanelor cu

drept de acces la piețele respective. În cazul în care, prin natura structurii sale juridice sau a capacității sale tehnice, accesul pe piața reglementată este limitat, statele membre în cauză se asigură că structura și capacitatea acestora sunt adaptate periodic.

(2) Calitatea de membru al pieței reglementate sau accesul pe această piață sunt condiționate de respectarea, de către întreprinderile de investiții, a normelor privind raportul de solvabilitate și de supravegherea, de către statele membre de origine, a acestei respectări, în conformitate cu Directiva 93/6/CEE.

Statele membre gazdă au dreptul să impună cerințe suplimentare privind capitalul numai cu privire la aspecte nereglementate de directiva în cauză.

Accesul pe o piață reglementată, admiterea ca membru al acestei piețe și calitatea de membru sau accesul continuu sunt condiționate de respectarea normelor pieței reglementate privind constituirea și administrarea pieței reglementate, a normelor privind tranzacțiile de pe piață, a standardelor profesionale impuse personalului care operează pe piață sau în legătură cu piața, precum și a normelor și procedurilor de compensație și regularizare. Normele de aplicare a acestor reglementări și proceduri pot fi adaptate după caz, *inter alia*, în special pentru a asigura îndeplinirea obligațiilor rezultate, cu condiția să se respecte, cu toate acestea, articolul 28.

(3) Pentru a îndeplini obligația prevăzută la alineatul (1), statele membre gazdă oferă întreprinderilor de investiții menționate în alineatul în cauză posibilitatea de a deveni membre sau de a avea acces pe piețele reglementate fie:

- în mod direct, prin înființarea unei sucursale în statele membre gazdă, fie
- în mod indirect, prin înființarea unei filiale în statele membre gazdă sau prin achiziționarea de întreprinderi din statul membru gazdă care sunt deja membre ale piețelor reglementate sau care au deja acces la piețele din statele membre gazdă în cauză.

Cu toate acestea, statele membre care, în momentul adoptării prezentei directive, aplică dispoziții legale care nu permit instituțiilor de credit să devină membre ale piețelor reglementate sau să aibă acces la piețele în cauză decât dacă dețin filiale specializate, pot continua, până la 31 decembrie 1996, să aplice aceleași obligații, în mod nediscriminatoriu, instituțiilor de credit din alte state membre în scopul accesului la piețele reglementate în cauză.

Spania, Republica Elenă și Republica Portugheză pot extinde perioada în cauză până la 31 decembrie 1999. Cu un an înainte de această dată, Comisia întocmește un raport, ținând seama de experiența acumulată prin aplicarea prezentului articol și, dacă este cazul, prezintă o propunere. Consiliul, hotărând cu majoritate calificată pe baza propunerii respective, poate decide revizuirea acestor dispoziții.

(4) Sub rezerva alineatelor (1), (2) și (3), în cazul în care piața reglementată a statului membru gazdă funcționează fără să impună condiții cu privire la prezența fizică, întreprinderile de investiții menționate la alineatul (1) pot deveni membre ale pieței sau pot avea acces pe piață în aceleași condiții, fără a trebui să dispună de o unitate în statul membru gazdă. Pentru a permite întreprinderilor lor de investiții să devină membre ale piețelor reglementate din state membre gazdă sau să aibă acces la piețele în cauză în conformitate cu prezentul alineat, statele membre de origine permit piețelor reglementate din statele membre gazdă în cauză să furnizeze mijloacele adecvate pe teritoriul statelor membre de origine.

(5) Prezentul articol nu aduce atingere dreptului statelor membre de a autoriza sau de a interzice crearea unor piețe noi pe teritoriul lor.

(6) Prezentul articol nu se aplică:

— în Republica Federală Germania, în cazul reglementării activităților de *Kursmakler* sau

— în Țările de Jos, în cazul reglementării activității de *hoekmannen*.

Articolul 16

În scopul recunoașterii reciproce și al aplicării prezentei directive, fiecărui stat membru îi revine sarcina de a întocmi o listă a piețelor reglementate pentru care este stat membru de origine și care respectă dispozițiile sale de drept intern, și de a transmite lista în cauză, împreună cu regulamentele interne și de funcționare relevante pentru piețele reglementate în cauză, spre informare, celorlalte state membre și Comisiei. Orice modificare a listei sau a regulamentelor menționate anterior este comunicată în mod similar. Comisia publică listele piețelor reglementate și actualizările acestora în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* cel puțin o dată pe an.

Comisia întocmește un raport, până la 31 decembrie 1996 cel târziu, cu privire la informațiile primite astfel și, dacă este cazul, propune modificări ale definiției pieței reglementate în sensul prezentei directive.

Articolul 17

(1) În plus față de respectarea condițiilor impuse la articolul 3, orice întreprindere de investiții care dorește să înființeze o sucursală pe teritoriul unui alt stat membru notifică acest lucru autorităților competente din statul membru de origine.

(2) Statele membre impun fiecărei întreprinderi de investiții care dorește să înființeze o sucursală pe teritoriul unui alt stat membru obligația de a furniza următoarele informații în notificarea prevăzută la alineatul (1):

- (a) statul membru pe teritoriul căruia intenționează să înființeze o sucursală;
- (b) un program de activitate precizând, *inter alia*, tipurile de activități avute în vedere și structura organizațională a sucursalei;
- (c) adresa din statul membru gazdă de unde se pot obține documente;
- (d) numele persoanelor responsabile cu conducerea sucursalei.

(3) În cazul în care autoritățile competente din statul membru de origine nu au nici un motiv să se îndoiască de caracterul adecvat al structurii administrative sau al situației financiare a întreprinderii de investiții, ținând seama de activitățile avute în vedere, în termen de trei luni de la primirea tuturor informațiilor menționate la alineatul (2), acestea comunică informațiile în cauză autorităților competente din statul membru gazdă și informează în consecință întreprinderea de investiții în cauză.

De asemenea, acestea comunică detaliile cu privire la orice program de compensare destinat protejării investitorilor sucursalei.

În cazul în care refuză să comunice informațiile menționate la alineatul (2) autorităților competente din statul membru gazdă, autoritățile competente din statul membru de origine comunică motivele refuzului lor întreprinderii de investiții în cauză, în termen de trei luni de la primirea tuturor informațiilor. Refuzul în cauză sau absența răspunsului pot face obiectul unei căi de atac în instanță în statul membru de origine.

(4) Înaintea începerii activității de către sucursala unei întreprinderi de investiții, autoritățile competente din statul membru gazdă se pregătesc, în termen de două luni de la primirea informațiilor menționate la alineatul (3), pentru organizarea supravegherii întreprinderii de investiții în conformitate cu articolul 19 și, dacă este cazul, indică condițiile, inclusiv normele de conduită, în care, în interes general, trebuie să se desfășoare activitatea respectivă în statul membru gazdă.

(5) La primirea comunicării din partea autorităților competente din statul membru gazdă sau la expirarea perioadei prevăzute la alineatul (4), dacă nu s-a primit vreo comunicare din partea autorităților în cauză, sucursala poate fi înființată și își poate începe activitatea.

(6) În cazul unei modificări a informațiilor comunicate în conformitate cu alineatul (2) literele (b), (c) sau (d), întreprinderea de investiții notifică în scris modificarea respectivă autorităților competente din statul membru de origine și din statul membru gazdă, cu cel puțin o lună înainte de aplicarea modificării, astfel încât autoritățile competente din statul membru de origine să poată adopta o decizie cu privire la modificarea în cauză în conformitate cu alineatul (3), iar autoritățile competente din statul membru gazdă să poată adopta o decizie în conformitate cu alineatul (4).

(7) În cazul unei modificări a informațiilor comunicate în conformitate cu alineatul (3) paragraful al doilea, autoritățile competente din statul membru de origine informează în consecință autoritățile din statul membru gazdă.

Articolul 18

(1) Orice întreprindere de investiții care dorește să desfășoare activități pe teritoriul unui alt stat membru pentru prima dată, în temeiul libertății de a presta servicii, comunică autorităților competente din statul membru de origine următoarele informații:

- statul membru în care intenționează să opereze;
- un program de activitate, precizând, în special, serviciul sau serviciile de investiții pe care intenționează să le presteze.

(2) În termen de o lună de la primirea notificării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente din statul membru de origine transmit această notificare autorităților competente din statul membru gazdă. Întreprinderea de investiții poate începe să presteze apoi serviciul sau serviciile de investiții în cauză în statul membru gazdă.

Dacă este cazul, la primirea notificării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente din statul membru gazdă indică întreprinderii de investiții condițiile, inclusiv normele de conduită, pe care trebuie să le respecte în statul membru gazdă, în interes general, furnizorii serviciilor de investiții în cauză.

(3) În cazul în care se modifică conținutul informațiilor comunicate în conformitate cu alineatul (1) a doua liniuță, întreprinderea de investiții notifică în scris modificarea autorităților competente din statul membru de origine și din statul membru gazdă, înainte de aplicarea modificării, astfel încât autoritățile competente din statul membru gazdă să poată informa întreprinderea, dacă este cazul, cu privire la orice modificare sau adăugire care urmează să fie făcută cu privire la informațiile comunicate în temeiul alineatului (2).

Articolul 19

(1) Statele membre pot impune, în scop statistic, tuturor întreprinderilor de investiții care au sucursale pe teritoriile lor, să prezinte rapoarte periodice cu privire la activitatea lor din statele membre gazdă în cauză, autorităților competente din acele state membre gazdă.

Pentru exercitarea responsabilităților ce le revin în temeiul politicii monetare, fără a aduce atingere măsurilor necesare pentru consolidarea Sistemului Monetar European, statele membre gazdă pot impune, pe teritoriile lor, tuturor sucursalelor întreprinderilor de investiții originare din alte state membre să furnizeze aceleași informații ca și cele furnizate de întreprinderile naționale de investiții în acest scop.

(2) Pentru exercitarea responsabilităților ce le revin în conformitate cu prezenta directivă, statele membre gazdă pot impune sucursalelor întreprinderilor de investiții să furnizeze aceleași informații ca și cele furnizate de întreprinderile naționale de investiții în acest scop.

Statele membre gazdă pot solicita întreprinderilor de investiții care desfășoară activități pe teritoriile lor în temeiul libertății de a

presta servicii să furnizeze informațiile necesare pentru controlul respectării standardelor stabilite de statul membru gazdă care le sunt aplicabile, aceste cerințe neputând fi, cu toate acestea, mai stricte decât cele impuse de statul membru în cauză întreprinderilor stabilite pentru controlul respectării aceluiași standarde.

(3) În cazul în care autoritățile competente dintr-un stat membru gazdă constată că o întreprindere de investiții care deține o sucursală sau care prestează servicii pe teritoriul său încalcă actele cu putere de lege sau normele administrative adoptate în statul membru în cauză, în temeiul dispozițiilor din prezenta directivă care conferă competențe autorităților competente din statul membru gazdă, autoritățile respective solicită întreprinderii de investiții în cauză să pună capăt neregularităților.

(4) În cazul în care întreprinderea de investiții în cauză nu adoptă măsurile necesare, autoritățile competente din statul membru gazdă informează în consecință autoritățile competente din statul membru de origine. Acesta din urmă adoptă, în cel mai scurt timp, toate măsurile adecvate pentru a se asigura că întreprinderea de investiții în cauză pune capăt neregulilor. Natura acestor măsuri se comunică autorităților competente din statul membru gazdă.

(5) În cazul în care, în ciuda măsurilor adoptate de statul membru de origine sau pentru că aceste măsuri se dovedesc inadecvate sau nu sunt disponibile în statul membru în cauză, întreprinderea de investiții continuă să încalce actele cu putere de lege și normele administrative menționate la alineatul (2), în vigoare în statul membru gazdă, acesta din urmă poate adopta, după informarea autorităților competente din statul membru de origine, măsurile adecvate pentru prevenirea sau sancționarea de noi nereguli și, dacă este necesar, pentru a împiedica întreprinderea de investiții să inițieze alte tranzacții pe teritoriul său. Statele membre se asigură că, pe teritoriile lor, documentele legale necesare pentru măsurile respective pot fi transmise întreprinderilor de investiții.

(6) Dispozițiile prevăzute anterior nu aduc atingere competențelor statelor membre gazdă de a adopta măsurile adecvate pentru a preveni sau sancționa neregulile comise pe teritoriile lor care contravin normelor de conduită adoptate în temeiul articolului 11, precum și altor acte cu putere de lege și norme administrative adoptate în interes general. Acest lucru include posibilitatea de a împiedica întreprinderile de investiții în situație de contravenție să inițieze noi tranzacții pe teritoriile lor.

(7) Toate măsurile adoptate în temeiul alineatelor (4), (5) sau (6) implicând sancțiuni sau restricții ale activității unei întreprinderi de investiții trebuie să fie justificate adecvat și comunicate

întreprinderii de investiții în cauză. Orice astfel de măsură poate face obiectul unei căi de atac în instanță în statul membru care o adoptă.

(8) Înainte de a urma procedura stabilită la alineatele (3), (4) sau (5), autoritățile competente din statul membru gazdă poate adopta, în situații de urgență, măsurile de precauție necesare pentru protejarea intereselor investitorilor și a altor persoane cărora li se furnizează servicii. Comisia și autoritățile competente din celelalte state membre interesate trebuie să fie informate, în cel mai scurt timp, cu privire la astfel de măsuri.

După consultarea autorităților competente din statele membre interesate, Comisia poate hotărî că statul membru în cauză trebuie să modifice sau să abroge măsurile respective.

(9) În cazul retragerii autorizației, autoritățile competente din statul membru gazdă sunt informate și adoptă măsurile adecvate pentru a împiedica întreprinderea de investiții în cauză să efectueze noi tranzacții pe teritoriul său și pentru a salvagarda interesele investitorilor. La fiecare doi ani, Comisia prezintă un raport cu privire la astfel de cazuri comitetului înființat ulterior în domeniul valorilor mobiliare.

(10) Statele membre informează Comisia cu privire la numărul și tipul cazurilor în care s-au înregistrat refuzuri în temeiul articolului 17 sau au fost adoptate măsuri în conformitate cu alineatul (5). O dată la doi ani, Comisia prezintă un raport cu privire la astfel de cazuri comitetului înființat ulterior în domeniul valorilor mobiliare.

Articolul 20

(1) Pentru a se asigura că autoritățile responsabile pentru piețe și pentru supraveghere au acces la informațiile necesare pentru exercitarea sarcinilor lor, statele membre dispun cel puțin ca:

- (a) fără a aduce atingere măsurilor adoptate pentru aplicarea articolului 10, întreprinderile de investiții să pună la dispoziția autorităților, pentru cel puțin cinci ani, informațiile relevante privind tranzacțiile referitoare la serviciile menționate la articolul 14 alineatul (1) pe care le-au efectuat cu instrumente tranzacționate pe o piață reglementată, indiferent dacă tranzacțiile în cauză au fost sau nu efectuate pe o piață reglementată;
- (b) întreprinderile de investiții să prezinte autorităților competente din statele membre de origine rapoarte cu privire la toate tranzacțiile menționate la litera (a), în cazul în care tranzacțiile în cauză se referă la:
 - acțiuni sau alte instrumente care dau acces la capital;
 - obligațiuni sau alte forme de titluri de creanță;
 - contracte standardizate la termen pe acțiuni sau
 - opțiuni standardizate pe acțiuni.

Aceste rapoarte trebuie să fie puse la dispoziția autorităților relevante cât mai devreme posibil. Autoritatea în cauză stabilește termenul. Acest termen poate fi prelungit până la sfârșitul

următoarei zile lucrătoare, din motive operaționale sau practice, însă, în nici un caz, nu poate depăși această limită.

Aceste rapoarte trebuie să includă, în special, detalii cu privire la denumirea și numărul de instrumente cumpărate sau vândute, data și ora tranzacțiilor, prețul tranzacțiilor și mijloacele de identificare a întreprinderilor de investiții în cauză.

Statele membre de origine pot prevedea ca obligația impusă la litera (b) să se aplice, în cazul obligațiunilor și al altor forme de titluri de creanță, numai ansamblului tranzacțiilor cu același instrument.

(2) În cazul în care o întreprindere de investiții efectuează o tranzacție pe o piață reglementată din statul său membru gazdă, statul membru de origine poate renunța la propriile exigențe privind raportarea, dacă întreprinderea de investiții este supusă unor exigențe echivalente de a raporta tranzacția în cauză autorităților responsabile pentru piața respectivă.

(3) Statele membre prevăd ca raportul menționat la alineatul (1) litera (b) să fie întocmit fie chiar de întreprinderea de investiții sau printr-un sistem de confruntare a ordinelor, fie prin intermediul autorităților bursei de valori sau al autorităților unei alte piețe reglementate.

(4) Statele membre se asigură că informațiile disponibile în conformitate cu prezentul articol sunt, de asemenea, disponibile pentru aplicarea adecvată a articolului 23.

(5) Fiecare stat membru poate adopta sau menține în vigoare, în mod nediscriminatoriu, dispoziții mai stricte în domeniul reglementat de prezentul articol, în ceea ce privește conținutul și forma de păstrare și de raportare a informațiilor privind tranzacțiile:

- efectuate pe o piață reglementată pentru care este statul membru de origine sau
- efectuate de întreprinderi de investiții pentru care este statul membru de origine.

Articolul 21

(1) Pentru a permite investitorilor să evalueze, în orice moment, condițiile unei tranzacții avute în vedere și să verifice ulterior condițiile în care a fost efectuată tranzacția, fiecare autoritate competentă adoptă, pentru fiecare dintre piețele reglementate pe care le-a inclus pe lista prevăzută la articolul 16, măsuri pentru punerea la dispoziția investitorilor a informațiilor menționate la

alineatul (2). În conformitate cu obligațiile enunțate la alineatul (2), autoritățile competente determină forma și termenul exact în care trebuie să fie furnizate informațiile, precum și mijloacele prin care trebuie furnizate, în funcție de natura, dimensiunea și nevoile pieței în cauză și ale investitorilor care operează pe piața respectivă.

(2) Autoritățile competente cer, pentru fiecare instrument, cel puțin:

- (a) publicarea, la începutul fiecărei zile de tranzacționare pe piață, a prețului mediu ponderat, a prețului celui mai ridicat și a celui mai scăzut și a volumului tranzacționat pe piața reglementată în cauză pentru totalitatea tranzacțiilor din ziua anterioară;
- (b) în plus, pentru piețele continue bazate pe confruntarea ordinelor și pentru piețele cu cotații afișate, publicarea:
 - la sfârșitul fiecărei ore de tranzacționare pe piață, a prețului mediu ponderat și a volumului tranzacționat pe piața reglementată în cauză pentru un interval de tranzacționare de șase ore care se încheie astfel încât să existe, înainte de publicare, un interval de tranzacționare pe piață de două ore și
 - la fiecare 20 de minute, a prețului mediu ponderat și a prețului celui mai ridicat și a celui mai scăzut de pe piața reglementată în cauză, pentru un interval de tranzacționare de două ore care se încheie astfel încât să existe, înainte de publicare, un interval de tranzacționare pe piață de o oră.

În cazul în care investitorii au acces prealabil la informații privind prețurile și cantitățile pentru care se pot efectua tranzacții:

- (i) aceste informații sunt disponibile în orice moment pe parcursul programului de tranzacționare pe piață;
- (ii) condițiile anunțate pentru un preț și o cantitate date sunt condițiile în care un investitor are posibilitatea de a efectua o astfel de tranzacție.

Autoritățile competente pot amâna sau suspenda publicarea în cazul în care acest lucru este justificat de condiții excepționale pe piață sau, în cazul piețelor mici, pot păstra anonimul întreprinderilor și al investitorilor. Autoritățile competente pot aplica dispoziții speciale în cazul unor tranzacții excepționale de dimensiuni foarte mari comparativ cu tranzacțiile de dimensiuni medii cu valoarea mobilă respectivă efectuate pe piața în cauză și în cazul valorilor mobiliare puternic nelichide definite prin criterii obiective și făcute publice. De asemenea, autoritățile competente pot aplica dispoziții mai flexibile, în special în ceea ce privește termenele de publicare, pentru tranzacțiile cu obligațiuni și alte forme de titluri de creanță.

(3) În domeniul reglementat de prezentul articol, fiecare stat membru poate adopta sau menține în vigoare dispoziții mai stricte sau dispoziții suplimentare cu privire la conținutul și forma în care trebuie să fie puse la dispoziția investitorilor informațiile privind tranzacțiile efectuate pe piețele reglementate pentru care

este statul membru de origine, cu condiția ca dispozițiile în cauză să se aplice indiferent de statul membru în care se află emitentul instrumentului financiar și indiferent de statul membru pe a cărui piață reglementată instrumentul a fost cotelat pentru prima dată.

(4) Comisia prezintă un raport privind aplicarea prezentului articol până la 31 decembrie 1997 cel târziu; la propunerea Comisiei, Consiliul poate hotărî cu majoritate calificată modificarea prezentului articol.

TITLUL VI

Autoritățile responsabile pentru autorizare și supraveghere

Articolul 22

(1) Statele membre desemnează autoritățile competente care trebuie să îndeplinească funcții prevăzute în prezenta directivă. Statele membre informează Comisia cu privire la aceasta, precizând orice repartizare a funcțiilor în cauză.

(2) Autoritățile menționate la alineatul (1) trebuie să fie autorități publice, organisme recunoscute de legislația internă sau organisme recunoscute de autoritățile publice împuternicite în mod expres în acest sens de legislația internă.

(3) Autoritățile în cauză trebuie să dispună de toate competențele necesare pentru îndeplinirea funcțiilor lor.

Articolul 23

(1) În cazul în care există două sau mai multe autorități competente în același stat membru, acestea colaborează îndeaproape la supravegherea activităților întreprinderilor de investiții care operează în statul membru respectiv.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile competente cooperează de asemenea cu autoritățile publice responsabile pentru supravegherea piețelor financiare, a instituțiilor de credit și a altor instituții financiare și întreprinderi de asigurare, cu privire la organismele supravegheate de diferite autorități în cauză.

(3) În cazul în care, prin prestarea de servicii sau prin înființarea de sucursale, o întreprindere de investiții operează într-unul sau mai multe state membre, altele decât statul membru de origine, autoritățile competente din toate statele membre implicate colaborează îndeaproape pentru a-și exercita mai eficient responsabilitățile care le revin în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Autoritățile competente își pun unele altora la dispoziție, la cerere, toate informațiile cu privire la administrarea și structura de proprietate a întreprinderilor de investiții care pot facilita supravegherea acestora din urmă și toate informațiile care pot facilita monitorizarea acestor întreprinderi. Autoritățile din statul membru de origine cooperează în special pentru a se asigura că autoritățile din statul membru gazdă colectează informațiile menționate la articolul 19 alineatul (2).

În măsura în care se dovedește necesar pentru exercitarea competențelor lor de control, autoritățile competente din statul membru de origine sunt informate de către autoritățile competente din statul membru gazdă asupra oricăror măsuri adoptate de statul membru gazdă în temeiul articolului 19 alineatul (6) care implică sancțiuni aplicate unei întreprinderi de investiții sau restricții ale activităților unei întreprinderi de investiții.

Articolul 24

(1) Fiecare stat membru gazdă se asigură că, în cazul în care o întreprindere de investiții autorizată într-un alt stat membru își exercită activitățile în statul membru gazdă pe teritoriul său prin intermediul unei sucursale, autoritățile competente din statul membru de origine pot efectua, ele însele sau prin intermediul unor persoane pe care le împuternicesc în acest sens, după informarea autorităților competente din statul membru gazdă, verificări la fața locului ale informațiilor menționate la articolul 23 alineatul (3).

(2) Autoritățile competente din statul membru de origine pot, de asemenea, să solicite autorităților competente din statul membru gazdă efectuarea acestei verificări. Autoritățile care primesc solicitări în acest sens trebuie să le dea curs, în cadrul competențelor care le sunt conferite efectuând ele însele verificările sau permitând efectuarea acestora de către autoritățile care le-au solicitat sau de către auditori sau experți.

(3) Prezentul articol nu aduce atingere dreptului autorităților competente din statul membru gazdă, în exercitarea responsabilităților care le revin în temeiul prezentei directive, de a efectua verificări la fața locului ale sucursalelor stabilite pe teritoriul lor.

Articolul 25

(1) Statele membre prevăd ca toate persoanele care lucrează sau au lucrat pentru autoritățile competente, precum și auditorii și experții împuterniciți de autoritățile competente, să aibă obligația păstrării secretului profesional. În consecință, aceste persoane nu

pot divulga, nici unei persoane sau autorități, nici o informație confidențială profesională pe care o primesc, decât într-o formă rezumativă sau prescurtată, astfel încât întreprinderile de investiții individuale să nu poată fi identificate, fără a aduce atingere cazurilor reglementate de dreptul penal.

Cu toate acestea, în cazul în care o întreprindere de investiții a fost declarată falimentară sau este în lichidare judiciară, informațiile confidențiale care nu privesc terții implicați în încercarea de salvare a întreprinderii de investiții în cauză pot fi divulgate în cadrul procedurilor civile sau comerciale.

(2) Alineatul (1) nu împiedică autoritățile competente din state membre diferite să schimbe informații în conformitate cu prezenta directivă sau cu alte directive aplicabile întreprinderilor de investiții. Informațiile în cauză fac obiectul secretului profesional prevăzut la alineatul (1).

(3) Statele membre pot încheia acorduri de cooperare care să prevadă schimburi de informații cu autoritățile competente din țări terțe numai dacă informațiile divulgate sunt acoperite de garanții privind secretul profesional cel puțin echivalente cu cele prevăzute în prezentul articol.

(4) Autoritățile competente care primesc informații confidențiale în temeiul alineatelor (1) și (2) le pot utiliza numai pentru exercitarea sarcinilor lor:

- pentru a verifica respectarea condițiilor care reglementează inițierea activității de către întreprinderile de investiții și pentru a facilita controlul, în mod neconsolidat sau consolidat, a exercitării activității respective, în special în ceea ce privește cerințele privind raportul de solvabilitate impuse de Directiva 93/6/CEE, procedurile administrative și contabile și mecanismele de control intern;
- pentru a aplica sancțiuni;
- în cadrul unor apeluri administrative împotriva deciziilor adoptate de autoritățile competente sau
- în cadrul acțiunilor în justiție inițiate în temeiul articolului 26.

(5) Alineatele (1) și (4) nu împiedică schimbul de informații:

- (a) în cadrul unui stat membru, în cazul în care există două sau mai multe autorități competente sau
- (b) în cadrul unui stat membru sau între statele membre, între autoritățile competente și
 - autoritățile responsabile pentru supravegherea instituțiilor de credit, a altor organizații financiare și a întreprinderilor de asigurare și autoritățile responsabile pentru supravegherea piețelor financiare;
 - organismele responsabile pentru lichidarea și falimentul întreprinderilor de investiții și alte proceduri similare și
 - persoanele responsabile pentru efectuarea auditărilor legale ale conturilor întreprinderilor de investiții și ale altor instituții financiare,

pentru îndeplinirea funcțiilor lor de supraveghere sau divulgarea, către organisme care administrează programe de compensare, a informațiilor necesare pentru îndeplinirea funcțiilor acestora. Aceste informații sunt supuse secretului profesional prevăzut la alineatul (1).

(6) Dispozițiile prezentului articol nu împiedică o autoritate competentă să divulge băncilor centrale care nu supraveghează, în mod individual, instituții de credit sau întreprinderi de investiții, informații de care acestea ar putea avea nevoie în calitate de autorități monetare. Informațiile primite în acest context sunt supuse secretului profesional în conformitate cu alineatul (1).

(7) Dispozițiile prezentului articol nu împiedică autoritățile competente să comunice informațiile menționate la alineatele (1) - (4) unei case de compensație sau unui alt organism similar recunoscut în temeiul legislației interne pentru a furniza servicii de compensație și regularizare pentru una dintre piețele din statul lor membru, în cazul în care consideră necesară comunicarea informațiilor pentru a asigura funcționarea corectă a organismelor respective cu privire la nereguli sau eventuale nereguli ale participanților de pe piață. Informațiile primite în acest cadru sunt supuse secretului profesional în conformitate cu alineatul (1). Statele membre se asigură, totuși, că informațiile primite în temeiul alineatului (2) nu pot fi divulgate în situațiile menționate în prezentul alineat fără consimțământul expres al autorităților competente care le-au furnizat.

(8) În plus, fără a aduce atingere dispozițiilor menționate la alineatele (1) - (4), statele membre pot autoriza, în temeiul dispozițiilor legale, comunicarea anumitor informații către alte departamente din administrațiile centrale de stat responsabile pentru adoptarea dispozițiilor legale privind supravegherea instituțiilor de credit, a instituțiilor financiare, a întreprinderilor de investiții și a întreprinderilor de asigurare și către inspectorii imputerniciți de departamentele în cauză.

Divulgarea acestor informații se poate face, cu toate acestea, numai în cazul în care acest lucru este necesar din motive de control prudential.

Statele membre prevăd, totuși, ca informațiile primite în temeiul alineatelor (2) și (5) și cele obținute prin verificările la fața locului menționate la articolul 24 să nu poată fi divulgate niciodată în situațiile menționate în prezentul alineat, decât cu consimțământul expres al autorităților competente care le-au furnizat sau al autorităților competente din statul membru în care s-a desfășurat verificarea la fața locului.

(9) În cazul în care, în momentul adoptării prezentei directive, un stat membru prevede schimburi de informații între autorități pentru a se verifica respectarea dispozițiilor legale privind controlul

prudential, privind organizarea, funcționarea și conduita societăților comerciale și de reglementare a piețelor financiare, statul membru în cauză poate să autorizeze în continuare transmiterea acestor informații, până la coordonarea tuturor dispozițiilor care reglementează schimbul de informații între autorități la nivelul întregului sector financiar, însă în orice caz, până la 1 iulie 1996 cel târziu.

Cu toate acestea, statele membre se asigură că, în cazul în care informațiile provin dintr-un alt stat membru, acestea nu pot fi divulgate în situațiile menționate în primul paragraf fără consimțământul expres al autorităților competente care le-au furnizat și că acestea pot fi utilizate numai în scopul pentru care autoritățile în cauză și-au dat acordul.

Consiliul procedează la coordonarea menționată la primul paragraf, la propunerea Comisiei. Consiliul ia notă de declarația Comisiei conform căreia aceasta va prezenta propuneri în acest sens până la 31 iulie 1993 cel târziu. Consiliul hotărăște cu privire la propunerile în cauză în cel mai scurt timp posibil, în scopul punerii în aplicare a normelor propuse la aceeași dată ca și prezenta directivă.

Articolul 26

Statele membre se asigură că deciziile adoptate cu privire la o întreprindere de investiții, în temeiul actelor cu putere de lege și actelor administrative adoptate în conformitate cu prezenta directivă, pot face obiectul unei căi de atac în instanță; același lucru este valabil și în cazul în care nu se adoptă nici o decizie în termen de șase luni de la prezentarea unei cereri de autorizare care furnizează toate informațiile necesare în conformitate cu dispozițiile în vigoare.

Articolul 27

Fără a aduce atingere procedurilor de retragere a unei autorizații sau dispozițiilor de drept penal, statele membre prevăd că autoritățile lor competente pot să adopte sau să impună măsuri sau sancțiuni unor întreprinderi de investiții sau persoanelor care controlează efectiv activitatea unor astfel de întreprinderi care încalcă actele cu putere de lege sau actele administrative privind supravegherea sau exercitarea activității lor, în scopul încheierii situațiilor de încălcare observate sau al eliminării cauzelor acestor încălcări.

Articolul 28

Statele membre se asigură că dispozițiile prezentei directive se aplică fără discriminare.

TITLUL VII

Dispoziții finale*Articolul 29*

Până la adoptarea unei noi directive de stabilire a dispozițiilor de adaptare a prezentei directive la progresul tehnic în domeniile precizate mai jos, Consiliul adoptă, în conformitate cu Decizia 87/373/CEE ⁽¹⁾, hotărând cu majoritate calificată la propunerea Comisiei, toate adaptările care pot fi necesare, după cum urmează:

- extinderea listei din secțiunea C din anexă;
- adaptarea terminologiei din listele din anexă pentru a ține seama de evoluția piețelor financiare;
- domeniile în care autoritățile competente trebuie să schimbe informații, în conformitate cu articolul 23;
- clarificarea definițiilor pentru a se asigura aplicarea uniformă a prezentei directive în Comunitate;
- clarificarea definițiilor pentru a se ține seama, la aplicarea prezentei directive, de evoluția piețelor financiare;
- alinierea terminologiei și formularea definițiilor în conformitate cu măsurile ulterioare adoptate cu privire la întreprinderile de investiții și la domenii conexe;
- celelalte sarcini prevăzute la articolul 7 alineatul (5).

Articolul 30

(1) Întreprinderile de investiții deja autorizate în statele membre de origine să furnizeze servicii de investiții înainte de 31 decembrie 1995 sunt considerate ca fiind astfel autorizate în sensul prezentei directive, în cazul în care dispozițiile legale din statele membre în cauză prevăd că, pentru inițierea acestui tip de activități, trebuie îndeplinite condiții echivalente cu cele impuse la articolul 3 alineatul (3) și articolul 4.

(2) Întreprinderile de investiții care, la 31 decembrie 1995, își desfășoară deja activitatea și care nu sunt incluse printre cele menționate la alineatul (1), își pot continua activitatea cu condiția ca, până la 31 decembrie 1996 și în conformitate cu dispozițiile statelor membre de origine, să obțină autorizația de continuare a

activității în conformitate cu dispozițiile adoptate pentru punerea în aplicare a prezentei directive.

Numai acordarea unei astfel de autorizații permite întreprinderilor în cauză să beneficieze de dispozițiile prezentei directive cu privire la dreptul de stabilire și la libertatea de a presta servicii.

(3) În cazul în care, înainte de data adoptării prezentei directive, întreprinderile de investiții au inițiat activități în alte state membre, fie prin intermediul unor sucursale, fie în temeiul libertății de a presta servicii, autoritățile din fiecare stat membru de origine comunică autorităților fiecăruia dintre celelalte state membre implicate, între 1 iulie și 31 decembrie 1995, în sensul articolului 17 alineatele (1) și (2) și articolului 18, lista întreprinderilor care respectă prezenta directivă și care operează în statele în cauză, precizând activitatea pe care o desfășoară.

(4) Persoanele fizice autorizate într-un stat membru, la data adoptării prezentei directive, să presteze servicii de investiții sunt considerate ca fiind autorizate în temeiul prezentei directive, cu condiția să îndeplinească cerințele impuse la articolul 1 alineatul (2) al doilea paragraf a doua liniuță și al treilea paragraf, toate cele patru liniuțe.

Articolul 31

Statele membre adoptă actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 1 iulie 1995.

Aceste acte intră în vigoare la 31 decembrie 1995. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, acestea cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

Articolul 32

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 10 mai 1993.

Pentru Consiliu

Președintele

N. HELVEG PETERSEN

⁽¹⁾ JO L 197, 18.7.1987, p. 33.

ANEXĂ

SECȚIUNEA A

Servicii

1. (a) Primirea și transmiterea, în numele investitorilor, a ordinelor privind unul sau mai multe dintre instrumentele enumerate în secțiunea B.
(b) Executarea unor astfel de ordine în contul terților.
2. Tranzacționarea oricăruia dintre instrumentele enumerate în secțiunea B în cont propriu.
3. Administrarea portofoliilor de investiții în conformitate cu mandatele atribuite de investitori, în mod discreționar, în funcție de client, dacă aceste portofolii includ unul sau mai multe dintre instrumentele prevăzute în secțiunea B.
4. Subscrierea de emisiuni de oricare dintre instrumentele enumerate în secțiunea B și/sau plasamentul acestor emisiuni.

SECȚIUNEA B

Instrumente

1. (a) Valori mobiliare transferabile.
(b) Unități la organisme de plasament colectiv.
2. Instrumente de pe piața monetară.
3. Contracte financiare la termen (*futures*), inclusiv instrumente echivalente regularizate în numerar.
4. Contracte la termen pe rata dobânzii (FRA).
5. Contracte swap pe rata dobânzii, swap pe devize și swap pe acțiuni sau pe indici ai acțiunilor (*equity swaps*).
6. Opțiuni de a achiziționa sau de a vinde orice instrument care se încadrează în prezenta secțiune din anexă, inclusiv instrumente echivalente regularizate în numerar. În această categorie se încadrează în special opțiunile pe devize și pe ratele dobânzii.

SECȚIUNEA C

Servicii auxiliare

1. Păstrarea în siguranță și administrarea unuia sau a mai multora dintre instrumentele enumerate în secțiunea B.
 2. Servicii de păstrare în depozit.
 3. Acordarea de credite sau împrumuturi unui investitor pentru a-i permite efectuarea unei tranzacții cu unul sau mai multe dintre instrumentele enumerate în secțiunea B, în cazul în care întreprinderea care acordă creditul sau împrumutul este implicată în tranzacție.
 4. Consiliere pentru întreprinderi cu privire la structura capitalului, la strategia industrială și la probleme conexe și consiliere și servicii legate de fuziuni și achiziționarea de întreprinderi.
 5. Servicii legate de subscriere.
 6. Consiliere de investiții referitoare la unul sau mai multe dintre instrumentele enumerate în secțiunea B.
 7. Servicii de schimb valutar, când acestea sunt corelate cu furnizarea de servicii de investiții.
-